

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 138/03-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. októbra 2003 v senáte zloženom z predsedu Juraja Babjaka a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Eduarda Báránaya prerokoval sťažnosť A. J., bytom K., zastúpeného advokátkou JUDr. A. Z., K., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 20 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 1 S 125/02-14 z 22. novembra 2002, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo A. J. podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 1 S 125/02-14 z 22. novembra 2002 **p o r u š e n é b o l o.**

2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 1 S 125/02-14 z 22. novembra 2002 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

3. Vo zvyšnej časti sťažnosti A. J. **n e v y h o v u j e .**

4. Krajský súd v Košiciach je p o v i n n ý uhradiť trovy právneho zastúpenia advokátke JUDr. A. Z., K., vo výške 8 800 Sk (slovom osemtisícosemsto slovenských korún) na účet právnej zástupkyne č. 2629770052/1100 vedený v Tatra banke, a. s., pobočke Košice, do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. februára 2003 doručená sťažnosť A. J., bytom K., (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. A. Z., K., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 20 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. I S 125/02-14 z 22. novembra 2002.

Ústavný súd 18. júna 2003 prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie uznesením č. k. III. ÚS 138/03-13.

Porušenie svojich práv vidí sťažovateľ v nasledovnom, ním opísanom skutkovom stave.

Krajský úrad v Košiciach, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva rozhodnutím č. j. 2002/05107 z 27. mája 2002 (ďalej aj „rozhodnutie krajského úradu“) podľa § 15 ods. 1 zákona č. 64/1997 Z. z. o užívaní pozemkov v zriadených záhradkových osadách a vyporiadaní vlastníctva k nim v znení neskorších predpisov zamietol sťažovateľovo odvolanie a potvrdil rozhodnutie Okresného úradu Košice IV, odboru pozemkového, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva, č. j. 386/8/2001-Va, H 2001/00053-2 z 12. júla 2001, ktorým bolo nariadené vykonanie projektu pozemkových úprav na vyporiadanie vlastníctva pozemkov v záhradkovej osade

ZO 32-72 Heringeš III v katastrálnom území Košice – východ schváleného rozhodnutím č. 386/7/2001/-Va, H 2001/00053-1 z 11. júla 2001.

V správnom konaní sťažovateľ argumentoval tým, že nebohý I. J. nie je neznámy vlastníkom, ktorého má zastupovať Slovenský pozemkový fond, ale jeho právny predchodca, a preto sťažovateľovi patrí väčší podiel pozemkov. Predmetom vypořádania by mala byť celá parcela č. 8992 vrátane prístupovej cesty, a nie iba jej časť priamo v záhradkovej osade. Sťažovateľ nesúhlasil ani s pozemkom, ktorý mu Slovenský pozemkový fond ponúkol namiesto jeho pôvodného pozemku.

Sťažovateľ napadol rozhodnutie krajského úradu žalobou doručenou krajskému súdu 10. júla 2002. Okrem už uvedených dôvodov vytkol postupu správnych orgánov viacero pochybení, napríklad že mu ako vlastníkov nebolo oznámené, kto presne užíva jeho pozemky, ani či sú stavby, ktoré sa na nich nachádzajú, postavené na základe stavebného povolenia.

Krajský súd rozhodnutím č. k. 1 S 125/02-14 z 22. novembra 2002 konanie zastavil, lebo podľa jeho názoru žaloba smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť preskúmané súdom, pretože súdy nepreskúmajú rozhodnutia, ktorých vydanie závisí výlučne od posúdenia technického stavu veci, pokiaľ samy osebe neznameniajú právnu prekážku výkonu povolania, zamestnania alebo podnikateľskej alebo inej hospodárskej činnosti. V zastavení konania vidí sťažovateľ odopretie práva na súdnu ochranu a zásah do jeho vlastníckeho práva.

Sťažovateľ v sťažnosti žiadal, aby ústavný súd zrušil rozhodnutie krajského súdu č. k. 1 S 125/02-14 z 22. novembra 2002 a vrátil vec na ďalšie konanie.

Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Preto ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, lebo vzhľadom na charakter veci, kde je rozhodujúci prehľad spisu, nemožno od ústneho pojednávania očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predseda krajského súdu sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti listom doručeným ústavnému súdu 6. augusta 2003. Uviedol, že sťažnosť sťažovateľa nie je dôvodná a rozhodnutie krajského súdu č. k. 1 S 125/02-14 z 22. novembra 2002 o zastavení konania je správne. Sťažovateľ totiž nevyčerpal všetky prípustné opravné prostriedky v správnom konaní, konkrétne proti skôr vydanému rozhodnutiu Krajského úradu v Košiciach č. j. 2001/03900 z 24. apríla 2001, ktorým nebolo vyhovené jeho námietke podanej proti výpisu z návrhu projektu pozemkových úprav na vyporiadanie vlastníctva k predmetnému pozemku. V tejto súvislosti uviedol, že bližšie odôvodnenie nevyčerpania opravného prostriedku sťažovateľom sa nachádza v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 SŽ 108/01 z 13. marca 2002, ktoré je súčasťou administratívneho spisu Krajského úradu v Košiciach.

II.

Pre rozhodnutie ústavného súdu sú zvlášť významné tieto ustanovenia ústavy a jeho predchádzajúce rozhodnutia.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 3 ústavy vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu (II. ÚS 50/01, II. ÚS 236/02, I. ÚS 3/01) „Základnému právu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky preto zodpovedá taký postup súdu, v rámci ktorého skúma nielen formálne znaky (povahu) rozhodnutia predloženého mu na súdne preskúmanie, ale takisto aj či sa toto rozhodnutie svojím obsahom nedotýka niektorého zo základných práv alebo slobôd účastníkov konania“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa predovšetkým zoberal do úvahy, že tento namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu, ktoré je v demokratickej spoločnosti natoľko závažné, že pri jeho výkone neprichádzajú do úvahy (zo strany súdov) ani jeho zužujúci výklad a ani také formálne interpretačné postupy, následkom ktorých by mohlo byť jeho neodôvodnené (svojvoľné) obmedzenie, či dokonca popretie. Predmetom konania pred ústavným súdom sa stalo posúdenie ústavnosti odmietnutia súdnej ochrany sťažovateľovi v dôsledku zastavenia konania rozhodnutím krajského súdu č. k. 1 S 125/02-14 z 22. novembra 2002 z dôvodu vylúčenia preskúmateľnosti označeného rozhodnutia správneho orgánu podľa § 248 ods. 2 písm. g) Občianskeho súdneho poriadku. Napriek skutočnosti, že odopretie súdnej ochrany vo veciach preskúmania rozhodnutí orgánov verejnej správy je dovolené v prípade, ak tak

ustanoví zákon, tento postup nie je ale namieste v prípade, ak ide o rozhodnutia, ktoré sa týkajú základných práv a slobôd. Posledná veta čl. 46 ods. 2 ústavy túto skutočnosť výslovne potvrdzuje, keď uvádza: „Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.“ Citovaná ústavná norma žiadnym spôsobom neurčuje, v akom type súdneho konania a na základe akého návrhu majú sudy takéto rozhodnutia preskúmať, a ani sa nezmieňuje o druhu rozhodnutí, ktoré by mohli byť vylúčené zo súdneho preskúmavania, pretože smeruje výlučne k ich obsahovej stránke a jej prostredníctvom k základným právam a slobodám. V dôsledku toho v prípade, keď sa rozhodnutie správneho orgánu (bez ohľadu na jeho druh či formálne označenie) dotýka niektorého zo základných práv a slobôd, z právomoci súdov nesmie byť vylúčené. Vylúčenie takéhoto rozhodnutia zo súdneho preskúmavania (v správnom súdnictve) môže signalizovať porušenie čl. 46. ods. 2 poslednej vety ústavy.

Ústavný súd už vo veci sp. zn. I. ÚS 37/95 rozhodol, že „Otázku právomoci všeobecného súdu z hľadiska ústavou upraveného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 2 ústavy) treba posudzovať v zmysle čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou“, pričom vo veci sp. zn. PL. ÚS 18/98 tiež potvrdil, že „v prípade, ak dôjde k výkladu právnych predpisov inak ako ústavne súladným spôsobom, môže mať dopad na niektoré zo základných práv a slobôd“.

Podľa právneho názoru ústavného súdu preto ústavne súladný výklad zákonov týkajúcich sa rozhodovacej činnosti súdov predstavuje neoddeliteľnú súčasť ich rozhodovacej činnosti a ako taký jedine zodpovedá základnému právu každého na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy.

Vychádzajúc z uvedeného je preto úlohou súdu aj pri uplatňovaní Občianskeho súdneho poriadku a v spojení s čl. 46 ods. 2 poslednou vetou ústavy zisťovať, či rozhodnutie správneho orgánu, zákonnosť ktorého má byť predmetom súdneho preskúmavania, je vzhľadom na jeho obsah spôsobilé týkať sa jeho základných práv alebo

slobôd. V prípade, ak súd zistí, že tomu tak je, takéto rozhodnutie nesmie byť vylúčené zo súdneho preskúmania.

III.

Z predloženého spisového materiálu ústavný súd zistil, že predmetom konania pred krajským súdom vo veci sp. zn. 1 S 125/02 malo byť preskúmanie zákonnosti označeného rozhodnutia orgánu štátu, t. j. Krajského úradu v Košiciach, odboru pozemkového, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva, č. j. 2002/05107 z 27. mája 2002, ktorým bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa proti rozhodnutiu Okresného úradu Košice IV, odboru pozemkovému, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva, č. j. 386/8/2001-Va, H 2001/00053-2 z 12. júla 2001 a súčasne bolo toto rozhodnutie, ktorým bolo v súlade s § 15 ods. 1 zákona č. 64/1997 Z. z. o užívaní pozemkov v zriadených záhradkových osadách a vyporiadaní vlastníctva k nim nariadené vykonať projekt pozemkových úprav na vyporiadanie vlastníctva pozemkov v záhradkovej osade ZO 32-72 Heringeš III v katastrálnom území Košice – východ schválený rozhodnutím Okresného úradu Košice IV, odboru pozemkového, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva, č. j. 386/7/2001-Va, H 2001/00053-1 z 11. júla 2001, potvrdené.

Krajský súd uznesením č. k. 1 S 125/02-14 z 22. novembra 2002 konanie vo vyššie uvedenej právnej veci sťažovateľa zastavil podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku s odôvodnením, že rozhodnutie krajského úradu je procesným správnym rozhodnutím, ktoré krajský súd nepreskúma.

Krajský súd sa v odôvodnení tohto uznesenia odvolal na § 248 ods. 2 písm. g) Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého súdy nepreskúmajú (okrem iného) rozhodnutia, ktorých vydanie závisí výlučne od posúdenia technického stavu vecí, pokiaľ samy osebe neznamenia právnú prekážku výkonu povolania, zamestnania alebo podnikateľskej alebo inej hospodárskej činnosti.

Krajský súd v odôvodnení uviedol, že zo zákona č. 64/1997 Z. z. o užívaní pozemkov v zriadených záhradkových osadách a vyporiadaní vlastníctva k nim vyplýva, že konanie je v zmysle zákonnej úpravy rozdelené na etapy (začatie konania, vypracovanie a schválenie projektu pozemkových úprav v zriadenej záhradkovej osade, vykonanie projektu pozemkových úprav), z ktorých každá nasledujúca etapa začína po právoplatnom rozhodnutí správneho orgánu, ktorým sa končí predchádzajúca etapa. Vykonaním projektu pozemkových úprav v rámci poslednej etapy sa uzatvára riešenie vlastníckych a užívacích vzťahov k pozemkom v zriadených záhradkových osadách podľa vyššie uvedeného zákona.

Pretože v tejto poslednej etape správny orgán už pred vydaním rozhodnutia o vykonaní projektu pozemkových úprav na základe predtým konečným rozhodnutím právoplatne schváleného projektu iba skúma, či užívatelia pozemkov v zriadených záhradkových osadách, ktorí majú nadobudnúť tieto pozemky do vlastníctva, zaplatili Slovenskému pozemkovému fondu ich hodnotu, a v rámci vykonania projektu pozemkových úprav sa vytyčujú a označujú lomové body hraníc náhradných pozemkov na základe rozdeľovacieho plánu, ktorý je súčasťou vykonania projektu pozemkových úprav v obvode náhradných pozemkov a tento sa vyhotovuje vo forme geometrického plánu, ide podľa právneho názoru krajského súdu o rozhodnutie, ktorého vydanie závisí výlučne od posúdenia technického stavu vecí.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného ústavný súd konštatuje, že krajský súd vo veci preskúmania rozhodnutia správneho orgánu rozhodoval podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku, a to ustanovenia § 250d ods. 3 tohto zákona. Po posúdení, že konanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmavania súdom, toto konanie zastavil, argumentujúc pritom znením § 248 ods. 2 písm. g) citovaného zákona (že ide o rozhodnutie, ktorého vydanie závisí výlučne od posúdenia technického stavu vecí).

Ústavný súd ďalej konštatuje, že v napadnutom rozhodnutí sa krajský súd výslovne odvolal aj na § 248 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého súdy nepreskúmajú rozhodnutia správnych orgánov, ktoré nemajú povahu rozhodnutia o práve alebo povinnosti fyzickej alebo právnickej osoby, najmä všeobecne záväzné (normatívne)

akty, rozhodnutia organizačnej povahy a rozhodnutia upravujúce vnútorné pomery orgánu, ktorý ich vydal, a nepreskúmajú postup správnych orgánov, ktorým neboli priamo dotknuté práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby. Krajský súd však v odôvodnení napadnutého rozhodnutia podrobne analyzoval jednotlivé etapy konania pri vyporiadaní vlastníctva k pozemkom v zriadených záhradkových osadách s dosahom na majetkové práva vlastníkov a užívateľov týchto pozemkov v rozsahu priznanom (resp. popretom) rozhodnutiami vyššie uvedených správnych orgánov - Okresného úradu Košice IV a krajského úradu).

Podľa názoru ústavného súdu spor o existenciu práv sťažovateľa ako podielového spoluvlastníka pozemku nachádzajúceho sa v záhradkovej osade ZO 32-72 Heringeš III v katastrálnom území Košice – východ, ktorý vznikol v súvislosti s vykonaním projektu pozemkových úprav na vyporiadanie vlastníctva pozemkov v uvedenej záhradkovej osade medzi ním a správnym orgánom (tak Okresným úradom Košice IV, ako aj krajským úradom), bol takým sporom, ktorý musí byť v konečnom dôsledku prejednaný a rozhodnutý vo veci samej príslušným súdom. V okolnostiach prípadu ústavný súd posúdil súvislosť medzi pripomienkami sťažovateľa v predmetnej veci (neukončené dedičské konanie právneho predchodcu a s tým súvisiaci právny nárok sťažovateľa z titulu dedenia na vyporiadanie celej výmery parcely č. 8992, a teda nielen jej časti vytvorenej geometrickým plánom na zameranie obvodu záhradkovej osady, spornosť postavenia Slovenského pozemkového fondu v predmetnom konaní ako zástupcu neznámych vlastníkov, oprávnenosť nároku na primeraný náhradný pozemok a iné) a postupom a rozhodnutím krajského súdu, pričom dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie sa svojím obsahom týkalo vlastníckeho práva sťažovateľa, a preto mal o nich rozhodnúť v merite veci. Ako je evidentné zo samotného jeho rozhodnutia č. k. 1 S 125/02-14 z 22. novembra 2002, celý jeho obsah podrobným opisom a analýzou skutkového stavu a právnym zdôvodňovaním smeruje k rozhodnutiu v merite veci, aj keď nakoniec krajský súd konanie zastavil z dôvodu, že žaloba sťažovateľa smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmavania súdom.

Z obsahu čl. 20 ods. 1 ústavy vyplýva, že „... Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu...“. Ústavný súd už vyslovil, že „slovné spojenie „právo na ochranu“ použité v čl. 20 ods. 1 ústavy, zahŕňa v sebe aj potrebu minimálnych garancií procesnej povahy, ktoré sú ustanovené priamo v tomto článku ústavy a ktorých nedodržanie môže mať za následok jeho porušenie“ (I. ÚS 23/01). Podstata porušenia čl. 20 ods. 1 ústavy v okolnostiach daného prípadu spočíva v tom, že sťažovateľ v dôsledku zastavenia konania krajským súdom vo veci preskúmania napadnutého rozhodnutia krajského úradu nemal k dispozícii žiadny právny prostriedok na ochranu svojho vlastníckeho práva k pozemkom v záhradkovej osade ZO 32-72 Heringeš III v katastrálnom území Košice – východ. Keďže napadnuté rozhodnutie krajského úradu sa dotýkalo práva, právom chráneného záujmu alebo povinnosti fyzickej osoby, krajský súd mal preskúmať uvedené rozhodnutie a v merite veci rozhodnúť.

V danom prípade nie citované ustanovenia § 248 ods. 1, § 248 ods. 2 písm. g), ako aj § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku boli príčinou zásahu, ale ich výklad a uplatnenie vo vzťahu k vlastníckemu právu sťažovateľa. Bolo pritom v právomoci krajského súdu uvedené ustanovenia aplikovať tak, aby bola zaistená ochrana tohto základného práva dotknutého subjektu. Krajský súd však sťažovateľovi nedal šancu, vôbec s ním nekonal, hoci sa ho vydanie napadnutého rozhodnutia nepochybne dotýkalo. Podľa zákona síce krajský súd mohol rozhodnúť o zastavení konania, ale vzhľadom na uvedené okolnosti mal zisťovať, či sa tým nedotkne ústavou zaručeného vlastníckeho práva sťažovateľa. Podľa názoru ústavného súdu taký postup krajského súdu, keď konanie zastavil s odôvodnením, že rozhodnutie krajského úradu je procesným správnym rozhodnutím, ktoré súd nepreskúmava, nezodpovedá ani základnému právu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy.

Pretože sťažovateľ v dôsledku uznesenia krajského súdu č. k. 1 S 125/02-14 z 22. novembra 2002 nemal bez vlastného zavinenia v predmetnom prípade reálny prístup k súdu a k súdnej ochrane, ako to vyžaduje čl. 46 ústavy, viedla táto skutočnosť ústavný súd k záveru, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu bolo podľa označených článkov ústavy krajským súdom porušené.

Na druhej strane ústavný súd v časti, v ktorej sťažovateľ žiadal vysloviť porušenie čl. 20 ods. 3 ústavy rozhodnutím krajského súdu, tomuto návrhu nevyhovel, pretože nezávisle od výsledku súdneho konania, za ktorý zodpovedá len súd, nemožno v okolnostiach vykonania projektu pozemkových úprav na vyporiadanie vlastníctva pozemkov v záhradkovej osade ZO 32-72 Heringeš III v katastrálnom území Košice – východ vidieť samostatné porušenie uvedeného článku ústavy zo strany tohto účastníka konania.

Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade sa nedá vyvodit' žiadna spojitosť medzi postupom všeobecného súdu a zneužitím vlastníctva na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Ani sťažovateľ ničím nepreukázal, že v okolnostiach prípadu výkonom vlastníckeho práva hrozí poškodenie ľudského zdravia, prírody, kultúrnych pamiatok a životného prostredia nad mieru ustanovenú zákonom. V tejto časti teda nemožno sťažnosti vyhovieť.

IV.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší. Na základe citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde preto ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie, v ktorom je viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto náleze (§ 56 ods. 3 písm. b) a ods. 6 zákona o ústavnom súde). Viazanosť krajského súdu sa vzťahuje na ústavne súladný výklad a použitie ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v spojení s čl. 46 ods. 2 poslednou vetou ústavy o preskúmaní rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd súdom, tak ako je uvedené pod bodom III tohto nálezu.

V.

Na základe výzvy ústavného súdu z 22. augusta 2003 právna zástupkyňa sťažovateľa doručila 26. augusta 2003 ústavnému súdu vyčíslenie trov právneho zastúpenia vo výške 8 796 Sk, a to za dva právne úkony po 4 270 Sk a 2-krát režijný paušál po 128 Sk.

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách požadovaných právnou zástupkyňou sťažovateľa vychádzal z ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľ bol vo veci úspešný, a preto je potrebné rozhodnúť o úhrade trov konania krajským súdom.

Pri výške náhrady trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z ustanovenia § 13 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 163/2002 Z. z.“), ktoré upravuje výšku odmeny za zastupovanie pred ústavným súdom a podľa ktorého ak predmet sporu nie je oceneľný peniazmi, odmena za jeden úkon je jedna tretina výpočtového základu. Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je oceneľná peniazmi.

Podľa § 1 ods. 1 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Podľa oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky za prvý polrok 2002 bola priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 12 811 Sk.

Podľa takto určených kritérií je výška odmeny za úkony prevzatie a príprava vecí a podanie vo veci samej 4 270 Sk za každý úkon podľa ustanovenia § 16 ods. 1 vyhlášky č. 163/2002 Z. z., t. j. spolu 8 540 Sk. Ústavný súd rozhodol aj o priznaní náhrady výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 19 ods. 3 vyhlášky č. 163/2002 Z. z., t. j. 2-krát 128 Sk.

Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. októbra 2003